

РЕШЕНИЕ

№ 640

гр. София, 05.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 29.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Георги Терзиев

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **11821** по описа за **2020** година докладвано от съдия Калина Пецова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 221 и следващи от АПК във връзка със ЗАНН.

Делото е образувано по жалба на О. Н. Ф. от [населено място] срещу Решение на СРС от 12.10.2020г. , постановено по НАХД № 1166/2020г. по описа на съда, НО, 134-ти състав, с което е отменен електронен фиш, серия К, №2486467/02.12.2018г.

В проведеното съдебно заседание касаторката се явява лично и поддържа жалбата.

Ответникът СДВР-ОПП не изпраща представител и не заявява становище по спора.

Представителят на СГП заявява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, на база данните по делото, становищата на страните и въз основа на закона, намира следното:

Жалбата е допустима за разглеждане, като подадена от правнозаинтересовано лице и в срок.

Разгледана по същество, жалбата е основателна, при съобразяване на следното:

Първоинстанционното производство е образувано по жалба на настоящата касаторка срещу ЕФ №2486467 от 14.01.2019г., издаден от СДВР за налагане на глоба в размер от 100 лева, за извършено нарушение на чл. 21, ал.1 от ЗДВП, на основание чл. 189, ал.4 във връзка с чл. 182, ал.1, т. 3 от ЗДВП.

СРС е установил следното от фактическа и правна страна:

На 02.12.2018г. в 21.53 часа в [населено място], по бул. П. Я.“ срещу плувен комплекс „М. Л.“ с посока на движение от Телевизионната кула към Посолството на Република Румъния, при въведено ограничение на скоростта 50 км/час за населено място, със стационарна система за видеонаблюдение е засечена скорост на движение на автомобил марка „Сузуки“, модел „М.“ с [рег.номер на МПС] 73 км/час / след корекция от 3% в полза на водача/ , т.е. превишение от 23 км/час над разрешената скорост. Лекият автомобил е регистриран на името на О. Н. Ф.. Въз основа на тези данни, на лицето е издаден фиш за наказание – глоба от 100 лева, за нарушение на чл. 21, ал.1 от ЗДВП, в качеството му на собственик на автомобила.

Така установената фактическа обстановка е мотивирала следните правни изводи: Съдът обсъдил характера на специфичното производство по чл. 189, ал.4 от ЗАНН, в частност установяване на нарушение и неговото санкциониране посредством електронен фиш. Приел, че използваното специално техническо средство е преминало успешно през проверка към датата на установяване на нарушението.

По отношение на авторството на деянието, съдът посочил, че приема същото за доказано, поради следното:

Жалбоподателката е санкционирана на основание чл. 188, ал.1 от ЗДВП, в качеството ѝ на собственик на автомобила. Съдът посочил възможността, предвидена в разпоредбата на чл. 189, ал. 5 от ЗДВП, а именно – в случай, че собственикът на автомобила не е управлявал същия, той разполага с възможността да посочи кое лице го е управлявало към установените дата и час чрез подаване на декларация. Съдът посочил, че вместо декларация по чл. 189, ал. 5 от ЗДВП, жалбоподателката е подала жалба. Приел за недоказани твърденията, че такава декларация е подадена, тъй като същата не била част от административно-наказателната преписка, а била входирана едва в съдебното производство, ведно с жалбата. Приел още, че представеният договор за аренда не обосновава по категоричен начин, че към датата на извършване на нарушението, автомобилът е бил във владение на лицето Т. Г., поради налична клауза за връщане на автомобила и преди изтичане на договора за аренда. От приложения договор за продажба било видно, че автомобилът е продаден на трето лице, от което съдът прави извод, че в някакъв момент, той е бил върнат във владение на Ф..

Така мотивиран и като обсъдил размера на наказанието, което е в съответствие с установеното превишение, съдът потвърдил оспорения пред него Електронен фиш.

Решението е неправилно, като постановено при неточно приложение на материалния закон и несъответно на доказателствата. Изводите на съда, основани на представените доказателства, не се споделят от настоящата инстанция.

Видно е от данните по делото, че описаното нарушение безспорно е извършено и е надлежно установено.

Настоящият състав на АССГ приема, че неправилно е установено авторството на деянието. СРС е посочил, че не приема, че е налице валидно процедиране по реда на чл. 189, ал. 5 от ЗДВП, тъй като жалбоподателката не е изпратила декларацията си по този ред с посочен друг водач на автомобила до органа, поради което тя не била част от преписката, а с жалбата до съда.

Процесният електронен фиш е за нарушение, установено и заснето на 02.12.2018г., същият е съставен на 14.01.2019г. и връчен на лицето на 02.01.2020г. Видно е, че жалбата срещу същия, окомплектована с информация относно договор за

аренда на автомобила, както и данни за третото лице, на което е предоставен той от собственика с този договор, е депозирана чрез органа до СРС. Налице е изрично волеизявление електронният фиш да бъде анулиран, поради посочването на водача, в чието владение е бил автомобилът към този момент. Че е налице такъв договор от 08.11.2018г., което е дата, предхождаща датата на нарушението, няма спор по делото. Следователно, съдът приема, че лицето надлежно е сезирало и СДВР, чрез която дирекция е подадена жалбата. Доставянето на тази информация едновременно с жалбата не следва да се игнорира от органа. Точна така е разписана процедурата по чл. 189, ал.5 от ЗДВП като последователност. Органът издава Електронния фиш и го връчва на собственика на автомобила, който в 14-дневен срок може да упражни правото си както да посочи кой е бил реалният водач на МПС, така и да сезира съда с жалба, в случай, че органът не уважи тази декларация и не анулира издадения срещу него фиш. Очевидно от процесуална икономия и с оглед обезпечаване на спазването на срока за декларация и оспорване, които са едни и същи, е сторила същото с подаване на жалбата, но чрез органа.

Няма данни последният да е провел проучване относно лицето, което Ф. е посочила, нито да е направил запитване до нея дали следва да приеме така подадената информация като декларация по смисъла на чл. 189, ал 5 от ЗДВП, нито да е анулирал фиша на собственика, с оглед установяване на друг водач на автомобила. Последното бездействие не следва да се санира, като се приравни на липса на декларация от страна на собственика на автомобила, както е сторил СРС.

Другият мотив на СРС в тази насока също не се споделя от настоящата инстанция. Същият се свежда до това, че арендният договор е бил с клауза за предсрочно прекратяване, поради което е било възможно да е прекратен към датата на нарушението и съответно автомобилът да е управляван от собственика си. Последното е следвало да бъде изследвано и установено от органа, след сезирането му с тази информация по установения ред и не подлежи на догадки в хода съдебния контрол.

Фактът, описан от СРС като последваща продажба на автомобила, не може да доведе до направеният от СРС извод, че автомобилът е бил върнат във владението на Ф. в „някакъв момент“. Продажбата е от дата 06.08.2019г., която е последваща на целия период на договора за аренда, който е тримесечен и е изтекъл към месец февруари, 2019г., но е бил в сила към датата на установеното нарушение. С оглед горното, изобщо извършената продажба се явява ирелевантна за спора.

По изложените съображения, оспореното решение се явява неправилно и следва да бъде отменено, а вместо него ще бъде постановено друго, с което ЕФ ще бъде отменен.

Воден от горното и на основание чл. 221 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение на СРС от 12.10.2020г., постановено по НАХД № 1166/2020г. по описа на съда, НО, 134-ти състав, като вместо него постанови:

ОТМЕНЯ електронен фиш, серия К, №2486467/02.12.2018г. на СДВР, с който на О. Н. Ф. е наложена глоба от 100 лева за нарушение на чл. 21, ал.1 от ЗДВП.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

